

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 28/05/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 139

Hòa Thượng dạy chúng ta rằng người có phước báu lớn thì mới có thể tu được công đức lớn. Việc này không thể cưỡng cầu mà được. Nếu chúng ta có nhân duyên phước báu thì việc sẽ tự đến, chúng ta sẽ làm được một cách rất suôn sẻ.

Trong quá khứ, chúng ta và con cái chúng ta đã tình cờ được gặp Văn Hóa Truyền Thống để rồi hiện tại có thể phát tâm làm trường để lan tỏa giá trị này. Đây chính là nhân duyên phước báu, duyên lành hội đủ nên chúng ta đã làm được.

Một ngôi trường Văn Hóa Truyền Thống mọc lên thì rất nhiều Cha Mẹ, Ông Bà và trẻ nhỏ được tiếp nhận và được thay đổi. Đây mới chân thật gọi là sinh lợi còn lợi để thỏa mãn dục vọng, thỏa mãn tham cầu thì là sinh họa chứ không sinh lợi.

Hòa Thượng nói người có phước báu lớn thì mới làm được công đức lớn, mới có duyên gặp được điều tốt đẹp cho mình làm. Còn những người “*tâm thuật bất chánh*” thì nhất định không thể cải tạo được vận mệnh. Từ đây, chúng ta hiểu rõ vì sao người học Phật nhiều năm mà vẫn không cải tạo được vận mệnh.

Họ đã không thật làm, họ chỉ làm cho để coi, cưỡng cầu mà làm, làm để thỏa mãn “*danh vọng lợi dưỡng*”. Họ không xuất phát từ tâm chân thành, muốn mang lợi ích đến cho chúng sanh do đó không chuyển hóa được nội tâm, nội tâm không chuyển hóa thì không chuyển được vận mệnh. Đạo lý là như vậy.

Cho nên, chúng ta đừng bao giờ khởi tâm động niệm đến sự kiện nào đó mà chỉ cần chờ đủ duyên thì làm. Nếu chúng ta khởi mong cầu hôm nay chúng ta phải làm cho thật tốt thì đã sai rồi. Niệm đó chính là “*vì cưỡng cầu, vì mong cầu*” mà làm vì “*cái ta*” chứ chưa phải “*vì chúng sanh*” mà làm.

Trong suốt 10 năm qua khi tổ chức các sự kiện, chưa bao giờ chúng tôi có một chút suy nghĩ rằng hôm nay phải nói như thế nào. Dù lúc ban đầu chưa quen với việc này, chúng tôi xác định từ đầu nếu nói được thì nói cho đàng hoàng còn nếu nói không được thì cứ đứng đó rồi xin lỗi người ta mà đi xuống.

Nếu dụng tâm so đo mình phải nói thế nào là chúng ta đã dùng tâm phân biệt tâm chấp trước trong đó. Thế thì hoàn toàn sai, chắc chắn lễ hội chúng ta tổ chức sẽ không có Phật Bồ Tát đến mà chỉ có chúng sanh. “*Tâm thuật bất chánh*” chính là tâm đầy “*vọng tưởng*”, đầy “*phân biệt*”, đầy “*chấp trước*”. “*Tâm thuật bất chánh*” thì không cái

tạo được vận mệnh nên theo Hòa Thượng, sẽ không thể bình ổn được loạn động. Loạn động không phải ở bên ngoài mà là loạn động ở nơi nội tâm đầy bao chao, xao động của mình.

Cho nên, khi làm bất cứ việc gì, chúng ta cứ dụng một tâm chân thành thì thành công viên mãn, không có tỳ vết. Nếu không dụng tâm chân thành thì chúng ta vẫn có thể làm thành công nhưng có tỳ vết. Tâm chúng ta còn bao chao, xao động thì tất cả các việc tốt chúng ta làm hay Phật hiệu chúng niệm đều ở trạng thái bao chao xao động và người nghe tiếp nhận từ mình cũng sẽ bị bao chao xao động.

Người xưa đã dạy chúng ta: “*Chỉ thành cảm thông*”. “*Chỉ thành*” đến mức tột bực thì trên thông với chư Phật, dưới thông đến tất cả chúng sanh, cho nên không thể không thành công. Mặt khác, chúng ta mang chuẩn mực Thánh Hiền lan tỏa đến mọi người thì sẽ có ảnh hưởng rất lớn vì chuẩn mực của Thánh Hiền là chân lý nên chắc chắn sẽ cảm động lòng người.

Vì chuẩn mực Thánh Hiền là chân lý nên người người càng tiếp nhận, càng thể hội thì càng sâu sắc. Do đó, mỗi năm chúng ta tổ chức lễ tri ân là mỗi năm đầy thành công và cảm động hơn. Thành công là điều chắc chắn nên chúng ta không cần phải dụng tâm cưỡng cầu, phan duyên hay vọng tưởng công việc của chúng ta phải như thế này, phải như thế kia.

Chúng ta ai cũng đã có trải nghiệm về việc này trong hơn chục năm, qua những lễ hội chúng ta tổ chức từ nhỏ đến lớn. Nếu chúng ta dùng tâm phan duyên, cưỡng cầu thì tốt nhất nên dừng lại, không làm nữa vì Tổ Sư Đại Đức từng căn dặn chúng ta rằng “*việc tốt không bằng không việc gì*”.

Theo như kinh nghiệm cá nhân, chúng tôi bây giờ rất ngại việc đi lại nhiều vì tiếp xúc nhiều người khiến tâm bao chao mất nhiều thời gian mới bình ổn lại, trong khi ở yên một chỗ thì thời gian tu tập rất ổn định. Những nơi nào cần đến thì chúng tôi sẽ đến chứ không cần chờ khi có sự kiện mới có mặt. Đợt trước, chúng tôi hay đi Sóc Trăng để động viên và thăm hỏi tất cả mọi người, hiện tại, khóa tu hè đang có nhiều người đến giúp nên chúng tôi sẽ không đến đó nữa. Đây chính là bảo hộ tâm thanh tịnh cho mình.

Hòa Thượng nói: “***Người căn tánh Đại Thừa có tâm lượng rộng lớn, không chỉ vì mình mà còn phải vì chúng sanh mà lo nghĩ. Chúng ta phải nên tự mình hỏi chính mình rằng mình có thường nghĩ đến việc lợi ích cho chúng sanh, thường vì lợi ích cho chúng sanh mà lo nghĩ hay chỉ thường lo nghĩ cho chính mình.***”

Cả đời của Hòa Thượng đã làm tốt được việc này cho nên Ngài mới nhắc nhở chúng ta. Hòa Thượng lại nói chúng ta đã có cơ duyên tiếp nhận được chỗ tốt của Phật pháp hay của chuẩn mực Thánh Hiền thì chúng ta có tận tâm tận lực giới thiệu điều tốt này cho người khác không?

Cho nên, nếu có ai sẵn sàng mở trường Văn Hóa Truyền Thống hay mở trại hè dạy chuẩn mực và lớp kỹ năng sống cho các con thì chúng tôi hỗ trợ được bao nhiêu là chúng tôi sẵn lòng hỗ trợ, tham gia trang trải mọi thứ. Chúng tôi không bao giờ có ý úy thác cho ai mà là chính mình gánh vác. Đây chính là cách mà Hòa Thượng dạy chúng ta tận tâm tận lực đem chỗ tốt của Phật pháp, của Văn Hóa Truyền Thống giới thiệu cho mọi người. Thậm chí không cần kêu gọi người phát tâm mà chính mình phát tâm bỏ công sức hỗ trợ vòng ngoài, duy trì trật tự, trợ giảng, hỗ trợ nhà bếp cho các con là tốt.

Hòa Thượng nói: **“Người tận tâm tận lực đem chỗ tốt của Phật pháp và chuẩn mực Thánh Hiền giới thiệu cho người khác, người có được tâm tưởng này chính là người đại từ. Cho dù năng lực của chúng ta không làm đến được mà việc này phải nhờ vào phước báu hoặc chúng ta làm được rất ít thì chỉ cần chúng ta tận tâm tận lực thì công đức cũng viên mãn.”** “*Làm được rất ít*” là chúng ta đã làm tận tâm tận lực hết sức mình nhưng kết quả thu được rất ít chứ không phải là chúng ta làm ít.

Cho nên công đức viên mãn nằm ở chỗ tận tâm tận lực, dùng tâm chân thật để làm chứ không phải nói cho thật hay để độ nhiều người. Mọi người đừng bao giờ nghĩ rằng khi chúng ta đứng trên một giảng đường vài trăm người là có nhiều công đức hay chỉ giảng bài cho dăm ba người là công đức nhỏ.

Điều quan trọng là tại giảng đường đang truyền tải Văn Hóa Truyền Thống và chuẩn mực của người xưa, nêu cao sự tri ân báo ân, tâm hiếu, tâm kính thì công đức mới viên mãn. Cho nên chỉ cần chúng ta tận tâm tận lực, dốc hết khả năng và tâm lực thì cho dù chúng ta không có tài năng, lời nói thô thiển, cách làm không giống người khác thì công đức vẫn viên mãn.

Hòa Thượng khẳng định **“Mỗi người đều có thể làm được”**. Chúng ta đừng nghĩ mình bất tài vô dụng. Chỉ cần chúng ta tận tâm tận lực là mình sẽ có nơi để mình diễn bày tâm tận lực này, đem tâm chân thành nhất phục vụ mọi người. Muốn thành người tài năng thì chúng ta phải thông qua rèn luyện trong học tập. Khi đã học đủ, rèn luyện đủ thì sẽ thành công.

Tâm chân thành sẽ bổ sung phần khiếm khuyết của chúng ta. Điều này nhiều người không tin nhưng phải qua thực hành thì mới có cảm nhận. Có những việc trước đây mình chưa từng biết hay chưa làm được thì bây giờ mình biết và mình làm được. Nghe lời Hòa Thượng, chúng ta không nên có tâm mong cầu mà chỉ mang tâm chân thành nên đã làm được.

Chúng ta đã được tiếp nhận cái tốt của Phật pháp của chuẩn mực Thánh Hiền mà chúng ta hưởng sự an ổn đó thì chúng ta đã vong ân bội nghĩa. Nếu không nhờ người xưa tận tâm tận lực giữ gìn, phát huy và truyền thừa chuẩn mực đến ngày nay thì làm sao chúng ta có cơ hội tiếp cận được những điều tốt đẹp đó.

Chúng ta nên quán chiếu rằng để có thể tiếp nhận được Phật pháp thuần chánh hay Tịnh Độ thuần chánh thì đã có bao nhiêu người đem sự thuần chánh đó tu học và phát huy đến đời chúng ta. Cho nên, ngoài việc chúng ta tự nỗ lực học tập để đổi mới chính mình thì chúng ta còn phải nỗ lực mà phát huy nhưng giá trị tốt đẹp đó.

Hòa Thượng nhắc: **“Trung tâm giáo học của người xưa chính là hiếu đạo. Bậc đế vương lấy hiếu để trị thiên hạ. Các bậc vua chúa đều làm ra tấm gương hành hiếu, tận hiếu cho bá tánh.”** Điển hình là trước ba ngày đến ngày tế tổ, nhà vua đích thân giữ mình thanh khiết, trường chay, giữ giới. Trong ba ngày, tắm rửa sạch sẽ sống đời sống đạm bạc thanh tịnh và đến tế đàn để tế tổ.

Hòa Thượng tiếp lời: **“Những buổi lễ khác có thể để cho đại thần làm thay nhưng tế tổ thì chỉ có quốc vương đích thân đến làm. Trước ba ngày tế tổ, quốc vương giao hết mọi sự mọi việc cho người khác, một lòng một dạ nghĩ tưởng đến ân đức và sự nghiệp của tổ tiên, hy vọng trong ba ngày này, có thể thỉnh tổ tiên về tiếp nhận buổi tế lễ. Với tâm địa chân thành, chắc chắn sẽ có được cảm ứng.”** Đây chính là nhà vua làm ra tấm gương hành hiếu, tận hiếu cho người dân. Người xưa đã biểu pháp cho bao người.

Hòa Thượng nói: **“Những buổi tế tổ của người xưa hết sức là long trọng, hết sức là chân thành, không phải là hình thức. Việc làm đó, chân thật gọi là tế thần như thần tài.”** Giống như chúng ta cung kính Cha Mẹ như Cha Mẹ đang còn sống để hưởng dụng những thứ ta dâng lên cúng.

Hòa Thượng nói: **“Phật pháp cũng lấy hiếu đạo làm nền tảng. Không có một vị Phật Bồ Tát nào mà không hiếu thảo với Cha Mẹ. Phật đã nói với chúng ta rằng tu học Phật pháp Đại thừa phải lấy Tam Phước làm nền tảng. Nếu như đối với Cha Mẹ, đối với Sư trưởng mà không cung kính thì cho dù một ngày niệm 10 vạn danh hiệu Phật thì tâm nguyện của mình vĩnh viễn không tương ứng với tâm nguyện của Phật.”** Phước thứ nhất trong tam phước là **“Hiếu dưỡng Phụ Mẫu, Phụng sự Sư trưởng, Từ tâm bất sát, Tu 10 Thiện nghiệp”** hay gọi là hiếu thân tôn sư.

Chúng ta tưởng chừng mình đang làm được tốt chữ Hiếu nhưng thật ra hằng ngày mình chưa làm tốt hướng hồ người không được học, không được dạy thì việc này họ làm sẽ hơn hơn rất nhiều. Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta rằng Thánh Hiền thế gian và Phật pháp đều lấy hiếu đạo làm nền tảng. Cho nên trên Kinh Vô Lượng Thọ, bà Vi Đề Hy hỏi Phật làm thế nào để về Tây Phương Cực Lạc. Phật trả lời bà là phải hành trì Tịnh nghiệp Tam phước.

Tâm lượng của người học Phật pháp Đại thừa không chỉ hiếu thảo với Cha Mẹ, Thầy của mình mà còn hiếu với tất cả chúng sanh. Đã nói là hiếu thì không thể không phụng hành, không phục vụ chúng sinh. Hòa Thượng nói mình tận lực đem chỗ tốt của

Phật pháp và chuẩn mực Thánh Hiền tới thế gian cũng chính là mình đang hành hiếu kính.

Có nhiều người cũng đề xướng “*sống trong thế giới biết ơn*” thế nhưng họ chẳng làm gì để phục vụ chúng sanh mà để chúng sanh phục vụ mình, bản thân thì sợ mưa sợ nắng. Vậy như thế thì hành hiếu kính ở đâu?

Việc làm của chúng ta tuy nhỏ mà là việc lớn còn việc lớn của người khác tuy lớn mà nhỏ. Việc của chúng ta là cứ cho đi, cứ tặng quà từ những thứ nhỏ như rau sạch, đậu phụ sạch, trái cây trong vườn mình tự làm cho nên đã biến những xung đột, thù hận, ganh ghét, ghen tỵ trở thành thân thiết.

Điều này phù hợp với lời Phật dạy về bố thí nhiếp tức là dùng bố thí để nhiếp phục chúng sanh. Dùng thế lực nhiếp phục chúng sanh thì chúng sanh không phục, còn dùng bố thí để nhiếp phục chúng sanh thì chúng sanh tự động bị cảm hóa, tự động bị nhiếp phục lúc nào không biết.

Trong sáu phép Ba La Mật của Bồ Tát đạo và Tứ Nhiếp Pháp thì bố thí đứng đầu. Người ta có thể làm nhiều cách khác nhưng chúng ta bắt đầu từ Bố thí. *Hòa Thượng từng hỏi thầy mình: “Làm sao có thể bước vào cửa Phật môn?” Đại sư Chương Gia trả lời rằng: “Hãy Bố thí!”*. Hoà Thượng đã hành trì suốt nhiều năm trời và đã thành công.

Bố thí pháp, bố thí vô úy, bố thí tài (gồm nội tài là năng lực, trí tuệ của mình và ngoại tài là tiền tài, của cải mà nội tài thì lớn hơn ngoại tài). Trước kia, mặc dù trình độ của chúng tôi chưa phải là tốt hẳn nhưng chúng tôi vẫn phát tâm đi dạy học. Chúng tôi biết một chữ, dạy một chữ. Chúng tôi biết 214 bộ chữ Hán thì dạy 214 bộ. Từ một việc như vậy đã phát triển thành nhiều việc lớn hơn mà không ai có thể đoán biết được. Đó chính là dĩ thân phụng hiến báo Phật ân, báo Chúng sanh ân, báo Phụ Mẫu ân, báo Quốc gia ân, là việc làm cụ thể chứ không chỉ đọc suông, nói suông về thế giới biết ơn mà không làm gì.

Hòa Thượng chỉ dạy là tận tâm tận lực mà làm mọi việc nhưng trong tâm chỉ là một câu ***A Di Đà Phật***. Ngoài câu Phật hiệu thì mọi việc đều vì chúng sanh mà lo nghĩ. Có người cảm thấy hơi khó hiểu nên đặt câu hỏi vậy thì tâm nào niệm Phật, tâm nào vì chúng sanh mà lo nghĩ? Cần lo nghĩ thì lo nghĩ, còn tâm chúng ta chỉ chuyên tâm một câu ***A Di Đà Phật***.

Tâm chúng ta ngoài câu Phật hiệu ra thì thường hay vọng tưởng mà vọng tưởng còn nhiều hơn câu niệm Phật rất nhiều, thế cho nên hiện nay, chúng ta đổi lại rằng ngoài câu Phật hiệu ra, mình nghĩ cho chúng sanh, làm mọi việc lợi ích cho chúng sanh. Có người cho rằng mắc bận nghĩ cho chúng sanh là xen tạp, là không chuyên nhất niệm Phật.

Việc chuyên nhất niệm Phật thuộc về tâm còn việc làm hằng ngày là tận tâm tận lực làm lợi ích cho chúng sanh. Trong lúc làm việc cho chúng sanh, tâm không cần rời câu Phật hiệu. Thật ra Hòa Thượng Hải Hiền đã làm được, hằng ngày ngài làm rất nhiều việc nhưng tâm không rời Phật hiệu. Ngài đã đạt Kim cang đại định nên mới lưu được toàn thân xá lợi.

Hòa Thượng nói: ***“Ngoài câu A Di Đà Phật ra thì nghĩ tưởng đến chúng sanh. Người như vậy nhất định không có chướng ngại đối với việc vãng sanh. Còn nếu như vẫn có tâm tư riêng, vọng tưởng thì cho dù một ngày niệm 10 vạn câu Phật hiệu thì vẫn rất khó có được thành tựu.”***

Bài học hôm nay Hòa Thượng nhắc chúng ta rất nhiều việc. Chúng ta phải xét xem tâm mình có rộng lớn không, luôn tự hỏi chính mình, mình có thường lo nghĩ cho chúng sanh hay không? Chúng ta đã tiếp cận chỗ tốt của Phật pháp, của Thánh Hiền thì mau mau đem điều tốt đó truyền dạy cho những người khác để họ có được cơ hội tiếp cận cái tốt này, nhờ đó chắc chắn gia đình họ hạnh phúc an vui, con cái ngoan hiền. Thế giới họ đi đến sau này sẽ là cảnh giới an lành.

Học theo Phật thì đời sống lương thiện, thanh tịnh, vô vi, thiếu dục tri túc-ítmuốn biết đủ và chỉ hướng đến việc thiện, xa lìa việc ác nên cuộc sống an vui, đi đến thế giới an lành. Đó mới là tâm báo ân đối với tất cả chúng sanh./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!